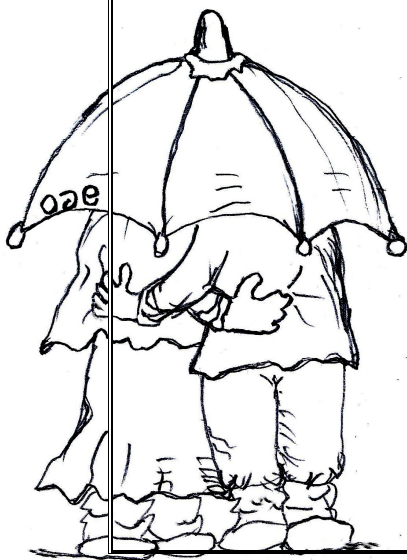

בשעה

ידיעות קיבוץ הזורע
כ"ד בשבט תשע"ה (7) 13.2.2015

גשום וקר סערה וברקים

בשלישון ז'כ

תמונת השבוע

עצמוני תרבות

טוט אלה

"מועצון אמצע הצדק" יוצא אטית

ביקורת

"קיוול אובל יושביו"

תשובה לשולחן המנקה ומענה המנקה

סיפור ילדים אקטואלי

תוצה

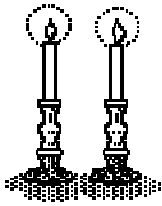
הפעם אלל מילים

להיות אישה

שה פינוקים

בת שלום ושבוע טוב

עדכוני תרבות לחודש - פברואר - מרץ

- ❖ ביום ב', 16.2.15, בשעה 17.30: טיול לילה ברחבי הקיבוץ
בהדרכת סעדיה. נסיים במדורה באיזור חדה"א
- ❖ ביום ד' 18.2.15, ערב פיז'מות: שעת סיפור במועדון לחבר ולאחריו ארוחת ערב בחדה"א
- ❖ בערב שבת, 20.2.15 - הג הקיבוץ - "מסע לילי - נוסטלגיה של שעות הלילה הקיבוציות".
- ❖ בשבת, 21.2.15, פתיחת תערוכה של דובי וויס במועדון.
- ❖ ביום ב', 23.2.15, מועדון אמצע הדרך יוצא לטיול.
- ❖ בערב שבת, 27.2.15, נפגש שוב עם יונתן ניר לצפייה בעבודתו ושיחה עימו.
- ❖ ביום ד', 4.3.15 - פורים לילדי חברת הילדים.
- ❖ ביום ה', 5.3.15 - פורים לילדי הגל הרך.
- ❖ בערב שבת, 6.3.15, נפגש עם חמר אלגור לרגל הוצאת ספרה החדש "סעלים"
- ❖ בערב שבת, 13.3.15 - פורים למבוגרים "בוליווד" - התחילו להתכונן.
- ❖ ביום שישי, 20.3.15 - מירוץ הניווט לזכר ארז הרפז.

עד כאן להפעם

טיול לילה

ביום ב', 16.2.15, נתאסף ליד המגדל של סעדיה, בשעה 17.30, ומשם נעא בהדרכתו, לטיול לילה שיעבור בתחנות המסורתיות של

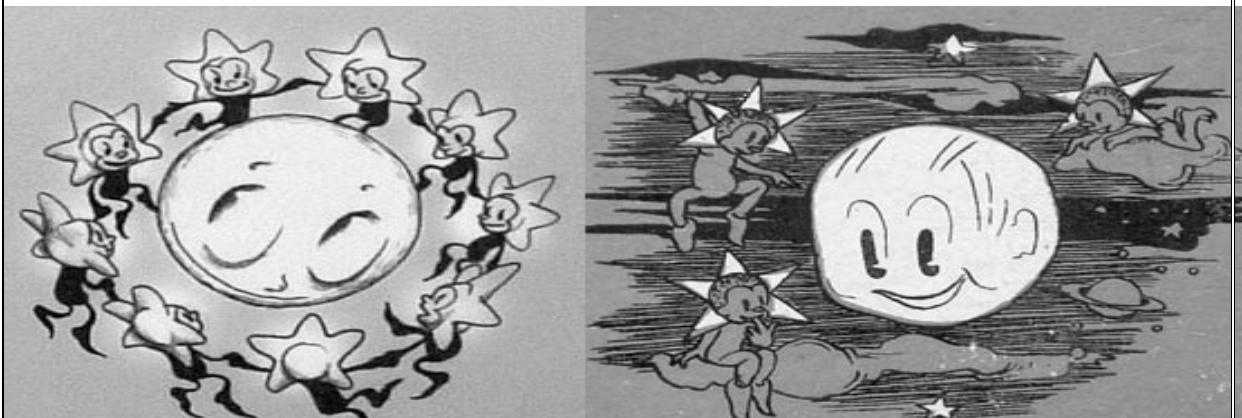
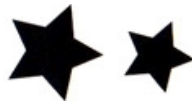
טיולי הלילה לפני השינה.

סעדיה יתבל את הטיול בסיפורי מקום.

נקנח את הטיול במדורה ומרשמלו צלויים.

הביאו איתכם פנסים ובואו ל"טיול של פעם".

“מועדון אמצע הדרך”

יוצא לטיול

“הרי ירושלים- תצפיות וסיפורים סביב סביב”

יום ב' 23.2.15

מדריך: דני אשכרי

בתוכנית הטיול:

נבי סמואל, גן לאומי הנביא שמואל, עמק הארזים, צובה- הר בלמונט,
הר הטייסים, אנדרטת גווילי האש, רכס בר גיורא,
ולסיום- מנזר דיר ראפאת ויקב מוני – לקינוח.

* אוכל ומשקה לכל היום באחריות אישית- נאכל בשטח.

* השתתפות בתשלום: 50 ש"ח כ"א

* יציאה: 7:30 / חזרה עד 19:00

* ההרשמה תיתלה ביום ג' 17.2.15

* חשוב מאד: אם הרשימה כבר מלאה, תרשמו בצד, ברשימה הרזרבית.

הניסיון מלמד שתמיד ביום האחרון, יש ביטולים מסיבות שונות, וכל

הרשומים בצד נכנסים לרשימה.

* שימו לב למזג האוויר- במקרה של יום גשום- הטיול יידחה!

בשם הצוות

עודדה

ביקורת

אהרן בנארי

זה כמה שבועות וחודשים, שדברים קשים עולים ע"י חברים לכתובתם של ממלאי תפקידים מרכזיים, חלקם בסגנון זר, איננו קונסטרוקטיבי ולהיפך – הרסני. כל נושאי התפקידים, חברי הזורע ושאינם חברי הקבוץ, נבחרו על ידינו למילוי תפקידים כדי שיעמדו בראש וישאו באחריות לקיום המערכת הגדולה, היפה והמורכבת של קבוץ הזורע. כולם עד אחד, מאז קיבלו את המינוי, נושאים בעול התפקיד באחריות וזהירות יום יום, עושים כמיטב יכולתם ושיקוליהם, מובילים ומשפיעים על החוסן החברתי והניהול העסקי ושומרים על כללי הדמוקרטיה הפתוחה. הם בשום אופן אינם מוליכי שולל ואינם עוסקים בהונאה!

הסגנון החרף הזה, אין בו הישג לאף אחד ויש בו כדי לאיים על רציפות וכושר ניהול הקהילה והעסקים של כולנו. כן, לא פחות. אפשר לפרק עד התפוררות גם ארגון בריא וחזק!

הבה נחזור לברר עובדות ונתונים בתרבות שיח, ללא התפרצות וללא הטלת דופי. כל חבר יכול לקבל כל מידע רלבנטי מכל ממלא תפקיד, וליזום דיון ענייני בכל נושא.

עוד פסוק אחרון:

הדיונים על שינוי אורחות חיים הסתיימו אשתקד. לפנינו האתגר הגדול בשמירה וטיפוח הבית שנבנה כאן במשך דורות, מאז, לפני כמעט 80 שנה. חברים צעירים רבים מצטרפים אלינו ועוד רבים יצטרפו בשנים הקרובות. נשקיע בטובת כולנו, בקליטה, בחיי תרבות, בטיפוח ערכי ליבה ובשגשוג חברתי ועסקי, לא בכינויים וגינויים.

איור יעקב גוטרמן

"קיבוץ אוכל יושביו"? או שאפשר אחרת?

הכוונה המקורית שלי לכתובה הייתה של המלצות ספרים, אתרים וסרטים, אבל לאחר השיחה האחרונה, התגובות ותגובות הנגד באתר וב"בשער" החלטתי לדחות את ההנאה שבכתובת המלצות לזמן הפנאי למאמר "דיעה".

אתחיל באמיתויות שלפעמים נשכחות מליבנו וראשנו בלהט הויכוח:

1. בכל נקודת זמן ובכל עניין, ניתן להסתכל על החלק הטוב (החלק האופטימי שבנו), או, החלק הרע (החלק הפסימי שבנו), אבל לאיזון והסתכלות ריאלית פרגמטית – **כדאי להסתכל על ה 80%** (כלומר אם הרוב טוב, אין להתמקד ב 20%-5% שרע)
2. כל עניין ניתן לבחון או מנקודת מבט של **אמון** באנשים (הנחה של כוונה טובה), או מנקודת מבט של **אי-אמון** (חשד קבוע לקונספירציות וכוונה רעה).
היות שלא ניתן לדעת בוודאות מה הייתה הכוונה (יש או אין קונספירציה) - כדאי לבחון את המחיר של כל נקודת מבט/התייחסות:
- במקרה של התייחסות עניינית עד חיובית: (אין קונספירציה, ייתכנו טעויות אנוש).
יתבצע תיקון של הליקויים/טעויות שנעשו בהתאם לממצאים ואנו, אולי "יצאנו פרייארם" (הצליחו "לעבוד עלינו").
- במקרה של התייחסות באי-אמון מראש: המערכת תתקשה לתפקד הן בתיקון הליקויים והן בכלל

ראו למשל את דעתו של "גורו" המנהלים פרופ' אדיג'אס לעניין

כאן: <http://www.ichakadizes.com/the-secret-of-success-of-any-system>

וכאן: <http://www.ichakadizes.com/what-causes-trust-and-its-implications>

3. אף אחד לא "יודע הכול" מפני ש -
- לאף אחד אין את כל המידע הנדרש (אע"פ שלחלק יש יותר מידע מאחרים).
- לאף אחד אין מונופול על הסקת המסקנות הנכונות מהמידע (ניתוח המידע).
לכן: כאשר מסיקים מסקנות ומגבשים דעה - **צריך לקחת בחשבון את האפשרות שאנחנו טועים**.
4. לחיים בקהילה קטנה יש משמעויות חברתיות נרחבות (יחסי אדם לחברו, יחסי אדם למקום).
אף אחד לא רוצה שיאשימו אותו באשמת שווא או שיעליבו אותו ולכן –
כך צריך לנהוג כלפי כל אחד אחר.
5. הנהגה. לפי הדאוד-דה-צ'ינג "המנהיג הנאור" אינו מנסה לשלוט בכוח, אינו מנסה להסתיר ואינו יהיר, הוא ישר דרך ויודע להשתמש גם בשכלו וגם ברגשי ליבו להחלטותיו ואופן התנסחותו. ☞

בהתאם - מצופה גם מבעלי התפקיד בהזרע להיות **"מנהלים" ויותר "מנהיגים"**

לגבי הנושא הכללי/עקרוני "עד כמה להיצמד לסעיפי חוברת השינוי":

במהלך תהליך השינוי, ניסיתי לדחוף להגדרת "חוקי יסוד" או "חוקת קיבוץ" בדיוק מהסיבה הזאת.

ברור שיש ועוד יופיעו חילוקי דעות לגבי פירוש סעיפים, סתירות בין סעיפים וסעיפים **שיש להתאימם למציאות הקיימת**. מצד שני **אסור לדעתי לאפשר לאף גוף או בעל תפקיד לשכתב סעיפים** כרצונו מחוברת השינוי. לשם כך אנו זקוקים לשלושה מנגנונים – הראשון כבר קיים והוא מנגנון קיבוע סעיפים ותחומים מסוימים בהצבעת 75% מהחברים (מופיע בחוברת). המנגנון השני (שאותו יש לבנות), צריך להיות "חוקי היסוד" שהם, בדומה לחוקת ארה"ב, חוקים המגדירים כללי על לשמירה על "המערכת" מפני הפרט ועל הפרט מפני "המערכת". המנגנון השלישי חשוב וחיוני אף הוא וניתן לדעתי לפיתוח והרחבה והוא שמירה על **תרבות של כבוד הדדי ושכל ישר** בכל הדילמות והויכוחים.

לגבי נושא הביטוח הסיעודי:

ברור שטובת כולם היא שיהיה ביטוח סיעודי מלא לכל חבר שיזדקק לכך (שלא כמו בשאר ישראל).

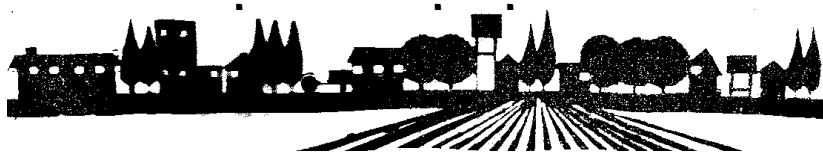
ברור גם שלא ניתן להבטיח את שלומם הסיעודי של כל החברים כיום ב- 200 אש"ח אני בוחר להאמין לבעלי התפקיד כאשר הם אומרים במפורש שאין כספים אחרים שהוקצו לשם כך, מלבד כספי ביטוחים פרטניים שמסיבות שונות החליט הקיבוץ להפריש עבורם כספים. גם בתחום זה, הזרע אינו "קיבוץ מיליונרים" (כמו גם בתחום הפנסיה, הדיבידנדים ועוד). מכאן יוצא שאם נאפשר לכל מי שהקיבוץ צבר בשבילו קרן סיעודית פרטנית למשוך את כספי הפיצויים במלואם, ייפגעו חברים אחרים וייתכן שלא יהיו כספים מינימאליים עבורם בקרן הכללית.

באותה המידה ברור לי שיש לעשות "מקרים מיוחדים" לגבי מקימי הקיבוץ ולנסות לבוא לקראתם ככל האפשר, גם אם מדובר ב"אי שוויון" לכאורה. להבהרה – אינני מוציא את עצמי מאותו החוק לגבי "ידיעת הכול", אני כותב דיעה מבוססת על מה שאני יודע ובאופן שאני פירשתי את המידע!

אשמח לתגובות ענייניות

שבת שלום לכולם!

בועז בש-מרץ'

מה זה קיבוץ וללכת למכולת

גדי רובין

1) ביטוח סיעודי לחבר קיבוץ.

הקיבוץ מוגדר כ"קיבוץ" אם הוא מקיים רמה מסוימת מוגדרת של ערבות הדדית. אם לא יעמוד בהם, תישלל ממנו ההגדרה "קיבוץ". הממונה על "שמירת החומות" הוא הקיבוץ ורשם האגודות השיתופיות. (לפי ידיעתי הקיבוץ הוא אגודה שיתופית). אחת ההתחייבויות הראשונות של הקיבוץ היא לצרכי חבריו (ותלויים בחבר) בעלי צרכים מיוחדים. גם חברים סעודיים נכללים בהגדרה. הקרן הסיעודית היא כלי בידי הנהלת הקיבוץ לשיריון כספים ייעודיים לניהול התחייבות זאת.

חבר סיעודי אינו תלוי במצב הקרן או ביטוח כלשהו. המימון הוא של הקיבוץ מעצם הגדרתו ככזה.

2) "שלמה הולך למכולת".

ומביא לנו רשימת (קניות) מחדלים של מתמחרי השינוי שתמחרו שגוי פעילויות שונות לקראת השינוי. כל הכבוד לשלמה שפעל לתיקון הדרוש תיקון במסגרת תקציב הקהילה.

פעולות אלה לא נותנות לשלמה או לכל אדם אחר בהנהלת הקיבוץ את המנדט לעשות שינויים/תיקונים בחוברת השינוי ולא ראוי לנפנף כל פעם באי "קדושת" של החוברת.

כן!!! החוברת היא כן "קדושה" וצריך להתנהל לפיה.

שינויים יעשו לפי התקנון הרשום בחוברת בהליך ורוב מתאים.

גדי שלום,

1. אני מסכים איתך בכל הנוגע לסיעוד וקרן הסיעוד.
2. אינני מזלזל בחוברת השינוי, היא הבסיס לכל פעילותנו בשנה האחרונה.
3. כפי שכתבתי - החיים הם דינאמיים ומשתנים ואין מנוס מביצוע התאמות על פי העניין ולא לפי דעתי האישית או של מישהו אחר.

בברכה
שלמה

סיפור ילדים אקטואלי לשעת לילה מאוחרת

בכפר קטן, השוכן ליד עיר קטנה, גרו בשכנות טובה, זה לצד זה, שני חברים: חיים מאמין ומשה הכלמותרלי.

יום אחד, שח משה לחיים: "מצבי הכלכלי לא משהו ואני חושש לעתיד. יש בדעתי למכור את מכוניתי על מנת לייצב את המצב... הייתי רוצה למכור לך אותה".

"אתה מתכוון למכונית שחונה על השביל, חוסמת מעברים בכפר ולעיתים על הדשא היפה שלנו?"

"כן, זו המכונית" אישר משה וחשב לעצמו: "שישים שנה אני נוסע באוטובוס ולא ממש זקוק למכונית". אולם לא אמר דבר...

במשך ימים רבים ניסה משה לשכנע את חיים לקנות את המכונית. אף הביא קולגה שלו, יוסף לוגרפו, שיעזור לו לשכנע את חיים: "זו מכונית מעולה, גם לי יש לי את הדגם הזה וכל בני ביתי מאד מרוצים ממנה" סיפר.

לבסוף נעתר חיים לפחות לראותה ומשהתקרבו למכונית נדהם לגלות כי חסרת גלגלים היא ותמה על כך...

במתק שפתיים, אמר לו משה: "המכונית מעולה, מנוע חזק, שילדה חזקה וגלגלים אפשר לקנות בקלות ובזול...".

חיים שעדיין לא השתכנע, החמיץ פנים והלך...

משראה משה שלא יצליח למכור את המכונית לשכנו, קרא לבסוף לעברו:
"הגלגלים עלי!"

"ואחריות?" שאל חיים כשפקפוק קל התגנב לליבו.

"לכל החיים!" קרא משה, "אולם היום יום חמישי ותיכף נסגרים הבנקים. בוא נחתום על חוזה המכירה וביום ראשון על הבוקר אקנה למכונית גלגלים".

חיים נעתר לתחינות שכנו. וחתם את העסקה. גם חשב לעצמו: "אחרי 60 שנה, מגיעה גם לי מכונית. כך גם אשמור על יחסים טובים עם שכני... ואולי גם אני, בגילי, זקוק לשינוי...

כלשהו..... ואחרי הכל, מילה של שכן זו מילה!"

יום ראשון הגיע. וחיים צעד בלב קל לעבר ביתו של משה הכלמותרלי.

יצא אליו משה בפנים נפולות ואמר: "בדקתי את מצבי הכלכלי ואין ביכולתי לקנות את הגלגלים שהבטחתי... אנה, בוא נמתין שנה, אתארגן כספית ואז לא תהיה שום בעיה לרכוש

אותם..."

חיים, שהחברות עם שכנו הייתה חשובה לו, חשב לעצמו 'חיכיתי 60 שנה למכונת, אחכה עוד שנה ... בינתיים אמשיך לנסוע באוטובוס... אם זה גם יעזור למה, שכני וחברי, אמתין'.
אם כי קצת תמה. הרי שכנו גר בוילה יפה, שותף במפעל מצליח ובעוד כמה מיזמים ואף שמע את רואה החשבון שלו פעם, מתהדר בחוסנו הכלכלי...
אבל מה לא עושים למען חברות ושכנות טובים...
כך חלפה לה שנה ובהגיע היום המיוחל בא חיים אל משה כשליבו מתרונן וחיוך עליז על פניו 'סוף סוף, מחר, אני, עם מכונת, נוסע לקרוע את העיר... הקטנה...'
"...תראה... העניין הוא ככה..." "התפתל משה, "אין לי ממש כסף לגלגלים שלך..."
נדהם חיים: "אבל הבטחת! ורק בגלל הבטחתך קניתי ממך את המכונת..."
כן, כן, נאנח משה... "הבטחות ועקרונות זה דבר יפה... אבל כסף אין!
אולי נצליח להגיע להסדר אחר...?"
"איזה הסדר אחר?" זעם חיים... "הבטחות צריך לקיים!"
"ראה", אמר משה, "יש לי כסף רק לשני גלגלים... ואולי אפילו רק לאחד... בכל זאת, יותר טוב מכלום..."

"ומה אני אמור לעשות עם היתר?" שאל חיים מאמין (כ-לא) בתדהמה.
"זו כבר בעיה שלך" ענה משה הכלמותרלי, מבלי למצמץ "TAKE IT OR LEAVE IT!"
והמכונת? המכונת עדיין עומדת על בלוקים...
והחברות? נמוגה עם יתר ההבטחות...

כעת, אמרו לנו ילדים, האם אתם הייתם רוכשים ולו מכונת משומשת מאדון משה?
המשך, לא יבוא.... הביאה לדפוס ישראלה נגרי

נ.ב. בהודמנות זו אני רוצה להזכיר שעדיין לא קיבלתי תשובה לשאלתי ב"בשער"
לפני שבועיים (30.1.15): מהם המספרים שעומדים מאחורי - פיצוי דיור להשוואת הפערים?

תודה חמה ללי מרקוביץ,
שמצליחה לשמח אותי בעבודתה
הטובה ובמסירותה
מחווה ברקאי (בטאט)

הפעם ללא מילים

דלית

להיות אישה

נשלח ע"י להט"מ-צוות למניעת הטרדה מינית

להיות אישה מבחינתי זה לסחוב זיכרונות ומשקעים של ההתעללות המינית שעברתי בגיל חמש.

להיות אישה זה להיות מוטרדת באובססיביות משיחות חסומות יום יומיות, ולחיות חודשיים בסיוט מתמשך עד שהמשטרה מועילה בטובה לעשות פעולה שיכלה לקחת להם יומיים.

להיות אישה זה להיות רווקה בת 33, ולהבין שעדיין לא הייתה לך מערכת יחסים רומנטית משמעותית אחת, משך כל ימי חיך.

להיות אישה זה שיאשימו אותך, באחריות למעשיו של מישהו אחר, שפשע בך. להיות אישה זה לנסות לעמוד בתנאי אידיאל יופי, לא אנושי, שקיים רק בתוכנות של מחשב.

להיות אישה זה לא להיות מיוצגת, אבל שהגוף שלך יהיה כל הזמן מוצג לראווה, לחשיקה, לניכוס, ולשליטה.

להיות אישה זה לעבוד, ולהרוויח 30 אחוז פחות מהערך האמיתי שלך.

להיות אישה זה להיות שופטת במדינת ישראל, ולא להיות מסוגלת למצות את הדין עם איש החוק שאנס אותך.

להיות אישה זה, להיות נערה, ולמצוץ לאבא המזדקן של הזמר שאת מעריצה.

להיות אישה זה להירצח ע"י בן הזוג שלך 21 פעמים בשנה.

להיות אישה, מבחינתי, זה לפחד. פשוט, לפחד.

כל הזמן כל הזמן כל הזמן לפחד.

כשאני הולכת ברחוב וכשמישהו מציע לי עזרה כל הזמן לפחד.

וגם אם אני איכשהו מצליחה להשקיט ולהדחיק את הפחד הזה, הוא עדיין, תמיד, יהיה, ויחכה לי שם.

להיות אישה זה, לשתוק. לשתוק בכל פעם כשאני מרגישה את הפער העצום הזה, ☞

את התהום הזו שמפרידה בין המציאות היום יומית, ובין מה שהנשמה שלי יודעת, פשוט יודעת בכל רמ"ח איברי הנשמה, שזה פשוט לא אמור להיות ככה. זה לא אמור להיות ככה.

בשנתיים ומשהו האחרונות אני מרגישה שיש משהו חדש באוויר. ושלא יהיה שום צל של ספק, אני בהחלט, בחורה דרמטית. אני מגדירה זאת כ"תמורות היסטוריות הרות גורל" אבל בכל הכנות, ככה אני מרגישה.

המשהו החדש הזה באוויר, הוא הקול הנשי. הקול הנשי שלא מפחד להישמע. תזכרו שאמרתי...

והוא איננו עירום, והוא איננו עריה, הוא אמיץ ואימתני ומופלא. ולהיות אישה זה להיות מנהיגת מחאה, ולסחוף אחרייך אומה שלימה, וחברת כנסת או שרה, שמחוקקת חוקקים ומכריעה הכרעות, ואומנית מוערכת, ולזכות בפרס אופיר או באוסקר, ועיתונאית מכובדת שלא מתביישת לספר את זוועות הטראומה שלך, ושלהיות אישה זה להיות נווטת, ונגידת בנק, וזוכת פרס נובל, ישראלית לראשונה. להיות אישה זה להשמיע את קולה.

אני כאן, מולכן ומולכם, כי אני נפגעת אלימות נגד נשים. אבל, יותר מכך אני כאן, כי גם אני, כמו רבות וטובות לפניי, כמו רבות וטובות אחריי הפסקתי לשתוק. הפסקתי לשתוק, והפסקתי לעצום עיניים.

הפסקתי לשתוק על העוול שנעשה לי בעודי פעוטה בת חמש. הפסקתי לשתוק כשמישהו מספר בדיחה שוביניסטית או פדופילית לידי. הפסקתי לשתוק ומחיתי בפומבי כששופט במדינת ישראל אמר קבל עם ועדה: "יש נשים שנהנות להיאנס".

הפסקתי לשתוק ומחיתי בפומבי, כשזמר, שעשה מעשים בזויים מבחינה מוסרית, לא התנצל ועוד העיז להתבכין.

להיות אישה זה להפסיק לשתוק כשגברים שאני לא מכירה חולפים על פניי ומרשים לעצמם להעיר על חלקי הגוף שלי. ☞

הפסקתי לשתוק ומחיתי בפומבי כשמישהו אמר לילדה בת 13, 'אם היית צועקת לא היית נאנסת.' שהוא, הוא המסכן.
זה להפסיק לשתוק כשגבר שאני כן מכירה מרשה לעצמו לגעת בי.
להפסיק לשתוק כשאני צופה בפרסומת שמבזה מרדדת ומחפצנת אותי או את גופי.
פשוט, להפסיק לשתוק.
ואם אתן כאן, אז גם אתן הפסקתן לשתוק.
ואם אתם כאן, אז גם אתם הפסקתם לשתוק.
כי אני כבר לא קורבן, אני ניצולה
אני כאן,
ואני לביאה.
ואין אף אחד בעולם הזה שיוכל לאנוס אותי, שוב, לשתוק.
ואני לעולם לעולם, לעולם, לא אפסיק להילחם.
כי המלחמה הזו, המלחמה שלנו, היא והיא לבדה, זו שמבטיחה את עתידם וביטחונן של ילדות וילדי המחר.
שלא יהיה כמו העבר וההווה שלנו.

זו שליחות

זו זכות

וזו חובה

lrad M.tc

054-4515122 יוסי

052-3990500 שושי

שהף פינוקים

משפחת שחף • קיבוץ הזורע • shahaf_ys@hazorea.org.il

אנחנו שמחים לספר לכם כי פתחנו יזמות
חדשה אצלנו בבית, "שחף פינוקים".

תוכלו למצוא אצלנו ליקרים, שוקולדים,
זיתים ופירות מיובשים לפי העונה. הכול
מעשה ידנו.

אתם מוזמנים לבוא לבד או עם אורחים
לטעום וגם לקנות.

נשמח לארח אתכם,
יוסי ושושי שחף.